

ратаят стоеше далеч от огъня, защото на всеки здрав мъж нито му е, нито бива да му бъде студено, а пък Андрей, по подражание, седеше до него, и двамата върху две ниски столчета. Козима на свой ред седна край слугинята и сложи глава въз топлия и тлъстичък скут.

Ратаят беше селянин от околията: викаха му Прото. Нисък и пълен, с голяма червеникава четвъртита брада и зеленикави очи, той имаше почти монашески вид; и наистина той бе много набожен и чистосърдечен, с вродена францисканска доброта; все разправяше истории за свети, макар че Андрей и самата Козима предпочитаха разкази или легенди за разбойници; ала тях той ги оставяше за другия ратай, който бе приятел на бегълците, които се крият от полицията, и на бандитите; за да задоволи децата на стопанина си, Прото избираше средния път и разказваше едни дълги приказки, подобни на романи.

— Тази — каза той тази вечер, — не е измислена, истинска е и се случи когато бях дете. В нашето село зимата е по-дълга и по-сурова от тази, защото живеем по планините. Овчарите трябва да слизат да преzimуват в равнината, жените никога не излизат от къщи, а муflоните се спущат от планинските върхове да си дирят по-надолу храна.

— И вълците ли? — запита Андрея.

— Не, вълци нямаме. Добри хора сме ние, и животните са добри. Няма по-кротко животно от муflона, който е един вид дива коза, ала е по-красив и по-пъргав от козата; той е съвсем безвреден. Ловците, които го залавят и които идват от много далеч само заради това, са по-жестоки и от най-дивия между тях. И така, веднъж, едно от тия добри животни, тикано от глада, слязло чак до последната къща край селото и се въртяло там цяла нощ. Сега трябва да знаете, че в тази къща живеела една девойка, чийто годеник, богат овчар, бил заминал преди месец за южните пасбища; ала през време на пътя се разболял от пневмония, и сега лежал в някакво далечно село, докато слугите му продължили пътя заедно със стадата. Девойката страдала неизказано: искала да настигне годеника си, ала родителите ѝ не позволявали. Все плачела и нощем не